

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Cob/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120208286
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120208286.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Viery Zolákovej v právnej žalobcu: TOFÉ, spol. s r.o., so sídlom Špitálska 6, 080 01 Prešov, IČO: 36 606 774, proti žalovanému: Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO: 00 686 930, o určenie neplatnosti záložnej zmluvy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 24Cb/69/2020-49 zo dňa 30.3.2021, zhodou hlasov členov senátu, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalovanému proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal určenia neplatnosti záložnej zmluvy. Vychádzal z toho, že žalobca skutkovo odôvodňoval uplatňovaný nárok na určenie neplatnosti zmluvy tým, že v zmluvnom vzťahu so žalovaným pri uzatváraní predmetnej zmluvy vystupoval ako spotrebiteľ a zmluvu nepodpísal vážne. Záložnú zmluvu považoval za neplatnú aj preto, lebo predstavuje nástroj na zrealizovanie výkonu práv bez predchádzajúcej súdnej kontroly.

2. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že predmetná záložná zmluva má všetky zákonné náležitosti. Zmluvné strany aj v jej texte výslovne vyhlásili, že zmluva vznikla na základe slobodnej, vážnej a určitej vôle zmluvných strán, nie v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. V predmetnom právnom vzťahu súd nezistil rozpor s dobrými mravmi. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz svedčiaci o opaku týchto zistení, zistených z listinných dôkazov. Žalobca je právnickou osobou, a preto aj pojmove je vylúčené, aby mohol byť považovaný za spotrebiteľa. Záložná zmluva uzatvorená 9.3.2016 bola uzavretá žalobcom ako záložcom a žalovaným ako záložným veriteľom a týka sa nehnuteľného majetku vedeného v LV č. XXXX pre k.ú. O.. Po citácii ustanovení Obchodného zákonníka i Občianskeho zákonníka i judikatúry Najvyššieho súdu SR, konkrétne rozsudku 5Cdo/208/2020, súd prvej inštancie uzavrel, že žalobnému návrhu nie je možné vyhovieť, aj keď žaloba je pri aplikácii ustanovenia § 137 CSP prípustná. Z vecného hľadiska takejto žalobe vyhovieť nebolo možné, preto túto žalobu aj súd zamietol.

3. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil výsledkom súdneho konania a žalovanému, ktorý mal v spore plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd vyšším súdnym úradníkom samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Podľa jeho názoru sú dané odvolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), písm. f), písm. h) CSP. Navyše zdôvodnenie poukazuje na

to, že záložná zmluva je podľa názoru žalobcu neplatná už od samého počiatku v zmysle ustanovenia § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. Preto je daná aj nezákonnosť, neplatnosť dražby, ktorá by sa podľa záložnej zmluvy mala realizovať. Žalobca pri podpise predmetnej záložnej zmluvy si uvedomil, že poskytnutím zálohu ide do rizika straty svojho majetku ako osoba B. Y.. Preto podľa jeho názoru záložnú zmluvu treba považovať za zmluvu spotrebiteľskú. Ak súd prvej inštancie takto zmluvu nevyhodnotil, je jeho rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolateľ vytýka súdu prvej inštancie aj to, že v dôvodoch rozhodnutia neuviedol ústavne súladným spôsobom vyvodенý záver o zamietnutí žaloby. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a ak súd nedostatočne odôvodnil vydané rozhodnutie, porušil aj ústavné právo účastníka na poskytnutie súdnej ochrany. Navrhuje preto rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť tak, že sa určí, že zmluva je neplatná a že záložné právo zriadené na základe zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnému majetku zo dňa 9.3.2016 neexistuje. Žiada priznať aj náhradu trov konania v plnej výške.

5. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že podľa jeho názoru je výrok rozsudku súdu prvej inštancie vecne správny. Uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam. Poukazuje na to, že žalobca nekonkretizoval k akým nesprávnym skutkovým zisteniam súd prvej inštancie dospel. Ani uplatnený odvolací dôvod poukazujúci na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b) CSP nie je daný. Súd prvej inštancie odpovedal na všetky otázky podstatné pre rozhodnutie vo veci. Úlohou odôvodnenia súdneho rozhodnutia nie je zodpovedať každú námietku, či dať odpoveď na každý argument strany. Dôležité je zodpovedať len na tie argumenty, či skutočnosti, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. V tomto smere poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR. Rozsudok aj podľa obsahovej stránky spĺňa všetky náležitosti odôvodnenia a dáva jasnú a jednoznačnú odpoveď na to, prečo súd prvej inštancie rozhodol vo veci tak, ako rozhodol. Nie je daná ani odvolacia námietka poukazujúca na nesprávne právne posúdenie veci. Nemožno akceptovať odvoláciu námietku poukazujúcu na to, že ide o spotrebiteľský charakter vzťahu. Majetok spoločnosti je oddelený od majetku jej spoločníka alebo štatutárneho orgánu. Záložnú zmluvu podpísal B. Y. ako štatutárny orgán žalobcu, a týmto konaním zaväzoval túto spoločnosť a nie osobu B. Y.. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval tvrdenie žalobcu o neplatnosti zmluvy založenej na absencii vážnosti prejavu vôle žalobcu alebo na rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný zotráva aj na tom, že žaloba bola aj pri aplikácii ustanovenia § 137 písm. d) CSP neprípustnou, ale táto skutočnosť pri zamietnutí žaloby nemá vplyv na vecnú správnosť rozsudku. Žalovaný opakovane poukazuje aj na tú skutočnosť, že konanie žalobcu je účelové, šikanózne a v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom s cieľom čo najviac oddialiť, respektíve znemožniť povinnosť strpieť výkon záložného práva na základe slobodne a vážne uzavretej záložnej zmluvy. Navrhuje preto aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalobcu na zaplatenie trov odvolacieho konania.

6. Na vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu žalobca nereagoval.

7. Po predložení veci odvolaciemu súdu, odvolací súd vo výzve č.k. 2Cob/9/2021-72 z 23.7.2021 žalobcu upovedomil o tom, že do predmetného súdneho sporového konania neboli predložené úverové zmluvy, z ktorých nároky banky by mala zabezpečovať namietaná záložná zmluva. Z výpisov z obchodného registra vyplýva, že konateľom úverového dlžníka (spoločnosti FM GATE, s.r.o.) v čase uzatvárania úverových zmlúv (zmluvy č. S02943/2011 a zmluvy č. S03107/2011) by mohla byť tá istá osoba, ktorá je aj konateľom žalobcu (B. Y., K. XX.G. XX/B, O.). V nadväznosti na tvrdenia samotného žalobcu o nepoznaní obsahu úverových zmlúv, ktoré namietaná záložná zmluva zabezpečuje a s prihliadnutím na do konania predložené listinné dôkazy i na obsah výpisov z obchodného registra u spoločnosti žalobcu a spoločnosti FM GATE, s.r.o. považoval odvolací súd za žiaduce, aby v zmysle ustanovenia § 150 ods. 2 CSP žalobca svoje tvrdenia doplnil opísaním skutočností týkajúcich sa uzatváraných úverových zmlúv, najmä uvedením kto v mene spoločnosti FM GATE, s.r.o. uvedené úverové zmluvy uzatváral a ako v tomto prípade si treba vysvetliť tvrdenú údajnú nevedomosť žalobcu o obsahu úverových zmlúv. Odvolací súd zároveň zdôraznil, že úlohou súdu nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“, či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivity sporových strán. Zároveň dal žalobcovi na vedomie aj to, že nesplnenie výzvy odvolacieho súdu môže mať za následok záver o nesplnení procesného bremena a skutkových tvrdení žalobcu o nevedomosti o obsahu úverových zmlúv.

8. Napriek tomu, že uvedenú výzvu mal žalobca doručenú 24.7.2021, na túto výzvu žalobca nereagoval.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákon č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok, účinný od 1.7.2016 - ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie podané žalobcom ako oprávneným subjektom (a podané včas) v zmysle zásad daných aplikáciou ustanovenia § 378 a nasl. CSP. Odvolací súd pritom prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania. Vychádzal pritom z aplikácie ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pričom mal za to, že nariadenie pojednávania v predmetnej veci si nevyžadovala potreba zopakovania, či doplnenia dokazovania a ani dôležitý verejný záujem. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 385 ods. 1, § 383 CSP). Termín verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu i na webovej stránke súdu zodpovedajúco ustanoveniu § 219 ods. 3 a § 378 ods. 1 CSP. Žiada sa osobitne zdôrazniť, že odvolací súd pri prieskume napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bol v zmysle ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 CSP viazaný rozsahom odvolania i uplatnenými odvolacími dôvodmi (s výnimkou v § 380 ods. 2 CSP). Na základe takéhoto prieskumu uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštancie, i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolacie dôvody uplatnené žalobcom neodôvodňujú zrušenie, či zmenu napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Prvoinštančný súd pre účely rozhodnutia o podanom návrhu vykonal potrebné, sporovými stranami označené dôkazy (odvolateľ nenamieta nerealizáciu ním navrhovaného dôkazu), z týchto zhromaždených tvrdení a dôkazov vyvodil správne skutkové zistenia (§ 215 ods. 1, 2 v spojení s ustanovením § 191 ods. 1 CSP) a vec napokon aj správne právne posúdil. Dôvody napadnutého rozhodnutia dávajú odpoveď na pre vec rozhodujúce skutkové otázky a napokon aj na správne vyvedený právny záver.

10. Podľa podanej žaloby predmetom tohto konania bol uplatňovaný nárok na určenie neplatnosti zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnému majetku uzavretej 9.3.2016, ale aj určenie neexistencie záložného práva vedeného v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX pre k.ú. O. k polyfunkčnému objektu súpisné č. XXXX, postavenému na parcele CKN č. XXX o výmere 106 m², zastavaná plocha a nádvorie a samotná táto parcela CKN č. XXX. Na zdôvodnenie podanej žaloby žalobca poukazoval na to, že predmetný právny vzťah by sa mal riadiť pravidlami, ktoré sú upravené v Občianskom zákonníku vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, ale aj tým, že zmluva je neplatná, pretože nezabezpečovala rovnosť a vyváženosť účastníkov zmluvného vzťahu a záložca je výkonom záložného práva ohrozený. Nemal sa možnosť pri uzatváraní zmluvy so zmluvou oboznámiť, nevedel, že ide o hypotekárny úver a textu zmluvy neporozumel. Odôvodňuje podaný žalobný návrh aj tým, že ide o hrozbu straty majetku, ktorá môže byť odstránená len pozitívnym rozhodnutím o podanej žalobe.

11. Pri riešení procesnej prípustnosti žaloby podľa § 137 písm. c) CSP alebo podľa § 137 písm. d) CSP je v nadväznosti na tvrdenia samotného žalovaného nutné uviesť aj to, že pri riešení prípustnosti takejto žaloby je treba sa zaoberať otázkou, z akého právneho vzťahu žalobca vyvodzoval v konaní ním uplatnený nárok (t.j. predmet konania), následne tento vzťah dôsledne analyzovať a nakoniec právne vyhodnotiť a posúdiť po právnej stránke. Pre analýzu právneho vzťahu strán a posúdenie jeho povahy z hľadiska obsahu žaloby na prejednanie a rozhodnutie o nároku, ktorý žalobca vyvodzuje z tohto právneho vzťahu je tak rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú povahu majú práva a povinnosti strán tvoriace obsah právneho vzťahu (viď obdobne aj rozhodnutie NS SR 5Cdo 120/2017). Inak povedané predmet konania, resp. obsah žaloby nie je tvorený výlučne samotným navrhovaným rozsudovým výrokom (žalobným petitom), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Len na základe samotného žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania.

12. V predmetnej veci podľa názoru odvolacieho súdu predmet sporu bol dostatočne ustálený aj v nadväznosti na to, že žalobca uplatňoval nielen určenie neplatnosti záložnej zmluvy, ale aj určenie neexistencie záložného práva. Možno sa síce so žalovaným stotožniť v tom, že zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť, či neplatnosť, sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a určenie existencie právnej skutočnosti odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Právna úprava upravená v CSP v ustanovení § 137 písm. d) preto vychádza zo zásady, že o určení právnej skutočnosti možno rozhodovať len vtedy, ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Zdá sa, že žalobný návrh znejúci len na určenie neplatnosti samotnej záložnej zmluvy by mohol byť považovaný za vadný. Na druhej strane však nemožno opomíňať to, že predmetom žaloby nie je len určenie neplatnosti spornej záložnej zmluvy, ale aj určenie existencie záložného

práva, čo zodpovedá aj aplikácii ustanovení § 137 písm. c) CSP. Za takéhoto stavu nebol dôvodný postup na odmietnutie podanej žaloby, ale na jej vecné vybavenie. Súd vychádzajúci z viazanosti obsahom žalobného návrhu, nie jeho formuláciou, mohol predmetnú žalobu vecne vybaviť. Žalobcovi ako vlastníkovi veci išlo o to, aby nebol ako záložca vedený aj v katastri nehnuteľností, a teda, aby nebolo vlastníctvo jeho nehnuteľnosti ohrozené zapísaným (zavkladovaným) záložným právom a takúto žalobu bolo možné aj vecne vybaviť (viď aj názor vedený v Civilnom sporovom poriadku, komentár, Praha, C.H.Beck, 2016, strana 505, od autorov Tomašovič M., Števíček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.).

13. Podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Obsah práva na spravodlivý proces je z terminologického hľadiska pomerne široký. Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý súd a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. Vždy však aj z pohľadu odvolacieho súdu pri vyporiadavaní sa s takouto odvolacou námietkou je nutné mať na zreteli materiálny prístup k tomu, či takéto prípadné pochybenie malo za následok aj nesprávne rozhodnutie vo veci. Do tohto práva na spravodlivý proces patria aj čiastkové práva strany sporu, medzi ktoré sú aj ďalej v podanom odvolaní zdôrazňované údaje nepreskúmateľné rozhodnutie súdu prvej inštancie, či jeho nedostatočné odôvodnenie. Napriek tomu všetkému treba uviesť, že okrem takéhoto zdôvodnenia, odvolateľ bližšie nekonštatuje o aké porušenie práva odvolateľa na spravodlivý proces išlo. Odvolateľ teda nekonkretizuje to, čím by mal byť ukrátený na týchto právach. V podstate namieta nezákonnosť rozhodnutia i to, že súd nesprávne zistil skutkový stav.

15. Pri námietkach odvolateľa proti skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie možno konštatovať, že skutkovým základom každého súdneho rozhodnutia je v zmysle ustanovenia § 215 ods. 1, 2 CSP súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu súdneho konania. Skutkové poznatky súd získava v sporovom procese predovšetkým dokazovaním. Civilný proces sporový sa okrem iného riadi princípmi dispozičným a prejednacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a s ním spojeným princípom formálnej pravdy. Aj pre toto sporové konanie treba toto zdôrazniť, že súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje aj to, že skutkové tvrdenia žiadal doplniť aj od samotného odvolateľa, ale odvolateľ tak, ako je už uvedené vyššie na výzvu odvolacieho súdu nereagoval, a teda ani odvolací súd pri námietke uvedenej žalobcom v podanej žalobe, že úverový záložca nepoznal obsah úverovej zmluvy, nemôže byť opodstatnený, pretože u oboch právnických osôb ako konateľ s najväčšou pravdepodobnosťou vystupoval ten istý subjekt, tá istá fyzická osoba, ktorá ani na výzvu odvolacieho súdu tento predpoklad, ktorý plynul z výpisov z obchodného registra nevyvrátil.

16. Bez akýchkoľvek pochybností je zjavné, že v prípade úverových zmlúv i samotnej záložnej zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania, vystupovala v právnom vzťahu so žalovanou bankou vždy právnická osoba.

17. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

18. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. V zmysle citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, je kategoricky vylúčené, aby spotrebiteľskou zmluvou mohla byť zmluva, ktorú uzatvára právnická osoba s bankou.

Už len z tohto dôvodu akákoľvek argumentácia o spotrebiteľskom charaktere záložnej zmluvy, tvrdená žalobcom, nemôže byť relevantnou, a teda akceptovanou ani ako opodstatnená odvolacia námietka.

20. Toto z hľadiska skutkového konkrétne nespochybňuje ani samotný odvolateľ, ak poukazuje na ohrozenie majetku fyzickej osoby, ktorá je spoločníkom, či konateľom právnickej osoby. Z takejto argumentácie nemožno privodiť skutkový záver o tom, že výkonom záložného práva sú ohrozené práva fyzickej osoby spotrebiteľa. V konaní nebolo možné vyvodiť z tvrdení strán a z realizovaných dôkazov skutkové zistenia pre účely posudzovania spotrebiteľského charakteru ani toho, že zmluva nebola uzavretá vážne alebo toho, že žalobca nebol si vedomý záväzkov, ktoré z toho plynuli. Je treba mať na zreteli to, že to čo bolo zhromaždené súdom prvej inštancie pre zistenie skutkového stavu, plne zodpovedalo vyššie uvedeným ustanoveniam § 215 ods. 1, 2 CSP a hodnotenie týchto dôkazov zodpovedalo aj aplikácii ustanovenia § 191 ods. 1 CSP o hodnotení dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu podľa odvolacieho súdu zodpovedala zásadám formálnej logiky a je preskúmateľná aj v inštančnom postupe odvolacím súdom. Súd prvej inštancie dal v dôvodoch rozhodnutia aj odpoveď na to, akým spôsobom tieto dôkazy vyhodnocoval z hľadiska ich relevancie pri zodpovedaní otázky základu uplatneného nároku. Za takéhoto stavu nemožno akceptovať za dôvodnú ani odvoláciu námietku týkajúcu sa nesprávne zisteného skutkového stavu, či nesprávneho právneho posúdenia tak, ako ju odvolateľ zdôvodňuje v podanom odvolaní odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

21. Súd prvej inštancie teda vo veci vyvodil správny skutkový záver a skutkové zistenia právne vyhodnotil a správne žalobný návrh zamietol.

22. Odvolaciemu súdu za takéhoto stavu neostalo iná možnosť len rozsudok súdu prvej inštancie pri aplikácii ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Správny bol totiž aj výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o priznaní nároku na náhradu trov konania podľa výsledku tohto konania.

23. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Pri aplikácii ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, odvolací súd úspešnému žalovanému priznal i nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

24. Len na doplnenie vyššie uvedených dôvodov odvolací súd poukazuje aj na to, že javí sa byť dôvodným aj argumentácia žalovaného poukazujúca na účelovosť podaného opravného prostriedku aj v nadväznosti na závery, aké boli prijaté Okresným súdom Prešov v konaní pod sp.zn. 24Cb/97/2019, keď žalobca proti žalovanému uplatňoval nárok na určenie neplatnosti zmluvy, ale uvedené konanie bolo skončené zastavením konania po späťvzati žalobného návrhu. Uznesenie o zastavení konania vydal vtedy Okresný súd Prešov dňa 13.5.2020 č.k. 24Cb/97/2019-137. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10.6.2020 a už 13.7.2020 bol podaný nový žalobný návrh na určenie neplatnosti záložnej zmluvy a o určenie neexistencie záložného práva, ktoré sa viedlo v predmetnom súdnom konaní, v ktorom bola žaloba súdom prvej inštancie zamietnutá.

25. Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).